

Παρακαλούνται οί ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀνταποκριταὶ τοῦ Ἀστεος ὅπως ἀνευ ἄλλης εἰδοποιήσεως σπεύσωσι νὰ κανονίσωσι τοὺς μετὰ τῆς Διεκπεραιώσεως λογαριασμοὺς των.

Παρακαλούνται ἐπίσης αὐτοὶ τε καὶ οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἀνταποκριταὶ νὰ πέμψωσιν ἡμῖν τὸ μέχρι τοῦδε εἰσπραχθέν ποσὸν ἐκ τῶν σταλεισῶν αὐτοῖς ἀποδείξεων συνδρομῶν, ἐπιστρέφοντες τὰς δι' οἰανδήποτε αἰτίαν μὴ ἐξοφληθείσας ἀποδείξεις.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἐὰν ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος Δημόκριτος ἔζη κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ἐν Ἑλλάδι καὶ εἶδεπε τὰ συμβαίνοντα ἐν αὐτῇ, ἀναμφιβόλως αἱ σιαγόνες του, ἅς τόσῳ συχνὰ εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν ν' ἀνοίγῃ εἰς τὸν γέλωτα, θὰ ἦσαν πρὸ πολλοῦ ἐξηθρωμέναι. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι διὰ τοῦ τρόπου του τούτου θὰ ἐφείλκεν ἐφ' ἑαυτὸν τοὺς κεραυνούς τῆς ὀργῆς ἐνὸς τῶν μᾶλλον διακεκριμένων ἀντιπροσώπων τῆς ἀθηναϊκῆς δημοσιογραφίας, ὅστις θὰ τὸν προσεχάλει ἐν ὀνόματι τῶν περιστάσεων ἅς διερχόμεθα νὰ καταπαύσῃ τοὺς πειραγμούς καὶ τὰ σκώμματα τοῦ καὶ νὰ μετριάσῃ τὴν θορυβώδη ἐκρηξίν τῆς φαιδρότητός του. Ἀλλὰ καὶ ἡ πρόσκλησις αὕτη δὲν θὰ συνετέλει ἴσως ἢ εἰς τὸ νὰ πολλαπλασιάσῃ τοὺς σπασμούς τῆς εὐθυμίας τοῦ φιλοσόφου.

Τώρα, δὲν ἤξεύρω ἂν κατ' ἀνταπόδοσιν ὁ σκυθρωπὸς συνάδελφός του θὰ ἐξέχεε καὶ τὴν τελευταίαν σταγόναν τῶν ἐντὸς τῶν δακρυφόρων ἀδένων του συσσωρευμένων ὑγρῶν· ἀλλὰ τὸ ἐπ' ἐμοὶ μεγάλως ἐκπλήττομαι ὅσας καὶ συναντῶ ἀνθρωπον εὐρισκόμενον σήμερον ἐν Ἀθήναις, παρακολουθοῦντα τὴν ἐξελίξιν τῶν κατὰ τὸ ἑλληνικὸν λεγόμενον ζήτημα, βλέποντα τὰς πολεμικὰς παρασκευὰς μας, λαμβάνοντα γινῶσιν τῶν διακοινώσεων τῶν δυνάμεων πρὸς τὴν κυβέρνησιν μας καὶ τῶν ἀπαντήσεων τῆς κυβερνήσεώς μας πρὸς αὐτάς, ἀναγινώσκοντα τὰς ἐφημερίδας καὶ μὴ μορφάζοντα διαρκῶς ὡς τῶν παλαιῶν ἡθοποιῶν τὰ κωμικὰ προσωπεῖα. Διότι δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς ἔμπορεῖ ὁ βλέπων τὰ πράγματα νὰ μὴ γελάσῃ, καθ' ὃν καιρὸν αὐτὰ τὰ πράγματα γελῶσιν. Ἡ δὲ ἐκφρασις αὕτη οὔτε μεταφορικὴ εἶνε οὔτε ὡς καινοφανὴν ιδέαν διερμηνεύουσα πρέπει νὰ θεωρηθῇ. Ὑπάρχει διχασμός τις στίχος τοῦ Βιργιλίου λέγων ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ἄψυχα δύνανται νὰ αἰσθάνθωσι λύπην καὶ νὰ κλαύσωσι — *Sunt lacrymae rerum*. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον καὶ ἡ ἀντιθετος ἐκφρασις δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐπίσης, ὁ δὲ λατῖνος ποιητὴς θὰ ἠδύνατο νὰ συμπληρώσῃ τὸν στίχον του λέγων ὅτι, ὅπως δάκρυα, ὑπάρχει καὶ γέλως ἀκόμη πραγμάτων — *risus rerum*.

Ἐγὼ τοῦλάχιστον φρονῶ ἐν πεπειθήσει ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ χονδρὸς στιλπνὸς χάρτης, ἐφ' οὗ γράφει τὰς διακοινώσεις του ὁ κ. Δεληγιάννης, θὰ δοκιμάζῃ ὅπως ἰδιαίτερον συναισθημα φαιδρότητος ὅταν αἰσθάνεται διακηρυττόμενον δι' αὐτοῦ ὅτι εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ περιφρονήσωμεν τὰς ἀπειλὰς ὅλης τῆς Εὐρώπης, καὶ αὐτὰ δὲ τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα δὲν θὰ ἔμπορουν νὰ κρατήσουν τὴν σοβαρότητά των ὅταν συναρμολογούνται ὑπὸ τῶν τυπογράφων τοῦ συναδέλφου Χρόνου Ἀθηνῶν ὅπως ἀποτελέσουν τὸ *Κηρύγματὸν τὸν πόλεμον*!

Ἡ ἐβδομὰς ἰδίως αὕτη θὰ εἶχε δίκαιον νὰ ζητήσῃ τὴν θέσιν της περιφανῆ μεταξὺ τῶν διασήμεων ἐπὶ κωμικότητι χρονολογιῶν, αἵτινες διακόπτουσιν ἐνίοτε εὐαρέστως τὴν σειράν τοῦ τραγικοῦ ἡμερολογίου τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς, ὃν διεξάγουσιν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἀγρίως ἄτομα καὶ ἔθνη.

Γνωρίζετε τὴν νέαν φάσιν εἰς ἣν εἰσῆλθε δι' αὐτῆς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦμεν *ζήτημά μας*; Τὸ διεκήρυξεν ὁ γαλλόφωνος Ἀγγελιαφόρος Ἀθηνῶν, ἐφημερὶς ἡμισπίσημος, καὶ τὸ ἐδανείσθησαν ἀπὸ αὐτὸν πᾶσαι αἱ ἄλλαι. Δὲν πρόκειται πλέον οὔτε νὰ ὑποχωρήσωμεν, οὔτε νὰ ἐπιδιώξωμεν διπλωματικῶς νὰ λάβωμεν τίποτε, οὔτε νὰ ἐξέλθῃ ὁ στρατός, οὔτε νὰ διαλυθῇ ἡ ἐπιστρατεία, οὔτε νὰ παραιτηθῇ ἡ κυβέρνησις. Πρόκειται πλέον—καὶ ἀκούσατέ το, λαοί, ἀκούσατέ το, βασιλεῖς!—πρόκειται νὰ καταπονήσωμεν τὴν Εὐρώπην, διατηροῦντες τὴν ἐπιστρατείαν καὶ εὐρισκόμενοι εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν, μὲ τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ χρησιμοποιοῦμεν αὐτὴν μόνις ἢ Εὐρώπῃ βαρυνθῇ, ἐξαντληθῇ, χρεωκοπήσῃ ἐκ τῶν διαρκῶν παρασκευῶν, εἰς ἃς θὰ τὴν καταδικάσωμεν, καὶ δὲν δύναται πλέον νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ κάμωμεν ὅ,τι θέλομεν. Γνωρίζετε δὲ καὶ τὸν λόγον, δι' ὃν αἱ εὐσπλαγχνικαὶ Δυνάμεις θέλουν νὰ μᾶς ἐμποδίσουν νὰ πολεμήσωμεν; Διὰ νὰ μᾶς προφυλάξουν ἀπὸ προφανῆ καὶ βεβαίαν αὐτοκτονίαν, ὡς γράφουσι τὰ *Ἡμερήσια Νέα* καὶ ἐπιβεβαιῶσὶ ὁ λοιπὸς εὐρωπαϊκὸς τύπος.

Περὶ τὰς δύο δὲ ταύτας βάσεις πόσα δὲν ἔρχονται καὶ στοιχίζονται καθ' ἡμέραν ἐπ' ἀλλήλων, ὡς οἱ σωροὶ τῶν ἀχύρων οἱ ἀποτελοῦντες ἐν τοῖς ἀγροῖς τὰς θημωνίας, μυρία μικρὰ συμβεβηκότα, τῶν ὁποίων ἐν ἑκάστον χωριστὰ λαμβανόμενον θὰ ἠδύνατο χωρὶς νὰ ἐξαντληθῇ νὰ κάμῃ τὴν τύχην ὅσων καὶ ἂν ᾔθελον νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῶσι κωμικῶν συγγραφέων!

Τὶ ἀστεϊότερον τῆς ἐπανάδου τοῦ στόλου μας, ὃν πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων πάντες ἐνθουσιωδῶς ἐχαιρετῶμεν ὡς ἐκπλεύσαντα κατόπιν τῆς δόξης, ἣν ἐμελλε νὰ εὕρῃ εἰς ἀγνώστους λιμένας καὶ νὰ ἐπανέλθῃ φέρων αὐτὴν προσκεκληλημένην εἰς τὸ ὄνομά του ἐπὶ αἰῶνας ἢ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ποτέ, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν γυμνασίων τινῶν ἡσύχως καὶ εἰρηνικώτατα εἰς τὸν ναύσταθμόν του;

Τὶ θυμηδέστερον τῶν αἰωνίως ἀποφασιζομένων καὶ προαγγελλομένων καὶ αἰωνίως ἀναβαλλομένων ταξιδίων τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν εἰς Θεσσαλίαν;

Τὶ ἐξόχως γελοιωδέστερον τῆς συγκινήσεως, ἣν ἐγέννησεν ἡ ἀπλὴ εἰδήσις ὅτι ὁ κ. Τρικούνης ἀπῆλθε τοῦ Μεσολογγίου ἐρχόμενος ἴσως ἰδῶν, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ἐπρόκειτο ἀπλῶς νὰ μεταβῇ εἰς Κέρκυραν, ὅπου ἔπρεπεν ἴσως νὰ εἶχεν ὑπάγει πρὸ πολλοῦ;

Τὶ ἐποικοδομητικώτερον τοῦ διαδιδόμενου ὅτι οἱ ὑπὲρ τοῦ πολέμου καθαρῶς κηρυσσόμενοι ἐν τῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ εἶνε ὁ κ. Κοντογούρης καὶ ὁ κ. Πα-πα-μι-χα-λό-πουλος!

Τὶ μῖμος, τί σκῶμμα, τί λέσχη, τί φιλία, ἢ ὅπως ἄλλως ὀνομάζει τὰς κωμωδίας του ὁ κ. Κορομηλᾶς, ὁ διορισμὸς τοῦ βασιλέως ὡς γενικοῦ διοικητοῦ τῆς Ἀλβανίας ἢ κληρονομικοῦ ἄρχοντος τῆς Κρήτης!

Τὶ θαυμασιὰ εἰρωνεῖα ἢ παραχώρησις τῆς Ἡπείρου ἀντὶ δανείου, τὸ ὁποῖον θὰ δώσωμεν τῇ Πύλῃ!

Τὶ μοναδικὸν πρᾶγμα ἢ ἀνακάλυψις, ἣν ἐκάμαμεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ὅτι ὅλοι ὅσοι ἐν Εὐρώπῃ λέγονται *φιλέλληνας*, δὲν εἶνε καὶ πράγματι τοιοῦτοι, ἀκριβῶς ὅπως εἰς τὸ γνωστὸν κωμικὸν μελόδραμα

Il y a des gens qui se disent Espagnols
Et qui ne sont pas du tout Espagnols!

Ἐως προχθὲς ἀνεμένομεν νὰ ἴδωμεν τί θὰ εἶπῃ ὁ Γλάδστων. Καὶ ἡ Σφίγξ ἔλυσεν τὴν σιωπὴν καὶ ὁ Φαριγγέας ὠμίλησε. Καὶ ἀποροῦμεν τώρα πῶς γίνεται ὁ ὑλοτόμος τοῦ Χαβάρδεν νὰ συμφωνῇ πληρέστατα μὲ τὸν ἐκλαμπρότατον κόμητα τοῦ Σέσιλ προκειμένου περὶ τῶν ἀγγλικῶν συμφερόντων.

Καὶ ἀπορούμεν πῶς δύναται τις νὰ γνωρίζῃ τὸν Ὅμηρον, ἐπίσης καλῶς ὥσον καὶ ὁ κ. Στεφανίδης, νὰ μελετᾷ τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν καὶ νὰ γράφῃ ἀρχαιολογικὰς διατριβάς, νὰ γαπᾷ δὲ συγχρόνως τὴν ἰδικήν του πατρίδα περισσότερον τῆς τοῦ κ. Μπούτουν. Καὶ ἀπορούμεν πῶς λέγουσιν σήμερον ὅτι θέλουν νὰ μᾶς ἐμποδίσουν ἀπὸ αὐτοκτονίαν, ἐνῶ τόσον καιρὸν δὲν κάμνομεν ἄλλο ἢ νὰ φωνάζωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ὡς οἱ ἐρωτόληπτοι ἐκεῖνοι οἵτινες πηγαίνουν μὲ τὸ πιστόλι εἰς τὴν καρδίαν πρὸ τῆς ἐρωμένης των ἀκριβῶς διὰ νὰ τοὺς κρατήσῃ αὐτὴ τὴν χεῖρα. Καὶ ἐκπληττόμεθα πῶς ὁ πρωτόσχολος τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης, ὁ μὴ διστάσας νὰ κραυγᾷ πρὸ τινος τὸ περίφημον ἐκεῖνο *Katw tās cheiras*, πρὸς τὴν Αὐστροίαν, τὸ ἐπαναλαμβάνει ἤδη καὶ πρὸς τὴν σπιθαμιαίαν Ἑλλάδα. Καὶ ἀγανακτοῦμεν πῶς βοηθὸν καὶ σύντροφον εἰς τοῦτο ἔχει καὶ τὸ *χοιρὸν παιδί* (*le gros garçon*), ὡς ἀποκαλοῦσιν ἐν Ἀγγλίᾳ τὸν Ρόσθερρυ, καὶ πῶς οὗτος γενόμενος ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἐπαυσε νὰ εἶνε πρόεδρος τοῦ φιλελληνικοῦ κομητάτου. Καὶ λυσσώμεν διότι δὲν κατορθόνομεν ν' ἀναγνωρίσωσιν οἱ ξένοι τὸ ζήτημά μας, ἀφοῦ ζήτημα δὲν ἐφροντίσαμεν νὰ δημιουργήσωμεν, ἐκούσιοι παραλυτικοὶ μὴ ἀποφασίζοντες νὰ δοκιμάσωμεν ἂν δυνάμεθα μόνοι νὰ κινήσωμεν τὰς χεῖράς μας ἢ τοὺς πόδας μας, ἀλλ' ἀναμένοντες τὸν Μεσσίαν τοῦ φιλελληνισμοῦ νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ μᾶς σηκώσῃ.

Ὁμολογουμένως εἴμεθα ἀστέιοι. Ἀλλὰ πολὺ ἀστειότεροι ἐν τῇ ὑψηλῇ ταύτῃ *γάρσῃ* εἶνε ἀναμφιβόλως ὑπὸ μίαν ἄλλην ἔποψιν αἱ μεγάλοι αὐταὶ Δυνάμεις. Διὰ νὰ μᾶς ἐμποδίσουν ἀπὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐλεύθεροι ἀφινόμενοι ἦτο πολὺ προβληματικὸν ἂν θὰ ἐκάμναμεν, συνασπίζονται καὶ αἱ ἑξ, ὡς νὰ μὴ ἤρκει μόνον μία, καὶ στέλλουν τεσσαράκοντα, λέγει, θωρηκτὰ νὰ καταπλεύσουν εἰς Σαλαμίνα, ὅπως ἀποδείξουν εἰς τὸν Ἕλληνα ναύαρχον ὅτι ἐννοοῦν νὰ πραγματοποιήσουν τὰς ἀπειλάς των. Τεσσαράκοντα σιδηρὰ καὶ χαλυβδῖνα τέρατα ὅπως παρακωλύσουν τὴν ἐνέργειαν τῶν δύο θωρηκτῶν κελυφῶν μας, τοῦ προχιωνίου ἀτμοδρόμωνός μας ἢ Ἑλλάς καὶ τῶν τεσσάρων τορπιλλοφόρων μας. Τεσσαράκοντα Δεδιαθάν, ἢ κινήσεις μόνον τῶν τροχῶν τῶν ὁποίων θάναταράσῃ μέχρι τῶν ἀδύτων του τὸ ἄπειρον πῆλαγος καὶ θὰ βρέμῃ δεινὸν καθ' ἅπαν τὸ Αἰγαῖον, ὅπως φράξουν τὸν δρόμον ὀλίγων ἰχθυιδίων. Τεσσαράκοντα ἐλέφαντας ἀπέναντι τινῶν μυρμηκῶν. Τεσσαράκοντα γίγαντας ὅπως ἐκφοβήσουν τρεῖς λιλλιπουτεῖους.

Βεβαίως ἡ ἱστορία σπανίως θάναφέρῃ τοιοῦτο καταπληκτικὸν παράδειγμα ἀνοήτου δυνάμεως, ὅσῃ καὶ τηλικαύτης περιφρονήσεως πρὸς τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἠθικὴν.

Τὸ τελευταῖον ὁμῶς τοῦτο οὐδόλως δύναται νὰ φανῇ παράδοξον τόρα, ἀφοῦ ἐγνώσθῃ ὅτι ἡγέτης καὶ πρῶτος ὑποκινητὴς τοῦ διαθήματος εἶνε ἡ Ἀγγλία· εἰς τὸν ἀλλόκοτον δὲ αὐτὸν τόπον ἀναφέρει μὲν συγγραφεὺς τις ὅτι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἠθικὴ εἶνε νόμισμα ὅπερ πρέπει πάντοτε νὰ ἔχῃ κανεῖς, καὶ ἔχουν πράγματι ὅλοι, εἰς τὸ θυλάκιόν των· παρέλειψεν ὁμῶς νὰ προσθέσῃ ὅτι καὶ οὐδεὶς τὸ ἐξάγει ἐκεῖθεν ὅπως τὸ μεταχειρισθῇ εἰς τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους συναλλαγὰς του.

Κράκ

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἐρχεται λοιπὸν, καταφθάνει ἐντὸς ὀλίγου, ἂν δὲν κατέφθασεν ἤδη ὁ φοβερὸς αὐτὸς στόλος τῶν ἡνωμένων ἐξ Δυνάμεων εἰς τὰ ἐνδοξα τῆς Σαλαμῖνος ὕδατα ὅπως ἐκτελέσουν τὰς γνωστὰς ἀπειλάς. Καὶ μέγας λόγος καὶ σκέψις γίνεται ἂν ὁ ἰδικὸς μας στολίσκος πρέπει νὰ μείνῃ ἐντὸς τοῦ Ναυστάθμου ἢ νὰ διευθυνθῇ ἄλλου που ἢ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ πέλαγος. Καθ' ἡμᾶς τόπος διαμονῆς αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ εἴχεν ἤδη ὀρισθῇ τὸ Ναυαρίνον, ὅπου μεταβαίνοντες οἱ ἡνωμένοι στόλοι τῶν προστατῶν Δυνάμεων ἠδύναντο, ἂν ἤθελον, νὰ τὸν συλλάβουν ἢ καὶ νὰ τὸν καύσουν.

Ἐννοήσατε ὅτι ἡ Ἀπόκρεως ἐφέτος πύξησε κατὰ μίαν ἐβδομάδα; Αἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν ὅτι ἤρχισεν ἤδη ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς (2 Φεβρουαρίου) ἐνῶ τότε ἤρχιζε μόνον τὸ Τριῶδιον, ἢ δὲ Ἀπόκρεως ἄρχεται σήμερον. Καὶ ὁ κόσμος ἤκουσε τὰς ἐφημερίδας καὶ διὰ τοῦτο μίαν ἐβδομάδα ἐφέτος πρὸ τῆς εἰθισμένης ἐφάνησαν μετημφιεσμένοι εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἤρχισεν ἡ ἑορτὴ τοῦ καρναβαλίου.

Ἀεὶ μὲν, μάλιστα δὲ νῦν ἐπομένως εὐκαιρον εἶπεν ὅτι κυριολεκτικῶς πλέον *ἐχάσαμεν τὰ πασχάλια* μας.

Ἄξιον ἰδιαίτερας σημειώσεως δείγμα τῆς κηδεμονευτικῆς πλέον φρασεολογίας, ἣν μεταχειρίζονται οἱ ξένοι περὶ ἡμῶν: Εὐρωπαϊκὴ τις ἐφημερίς λέγει ὅτι ἀπεφασίσθη νὰ μὴ ἐπιτραπῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ πολεμήσῃ.

Πιθανόν· ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἐπιτραπῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ ζήσῃ ὡς ἐλεύθερον κράτος, ἢ Εὐρώπη, ὅταν συνέλθῃ, θὰ ἐπιτραπῇ διὰ τὴν πρᾶξιν τῆς.

Ἀνταποκριτὴς τις τῶν *Καιρῶν* ἀποφαίνεται ὅτι εἰς τὰ πράγματα ἔπρεπε νὰ εἶνε σήμερον ὁ κ. Τρικούπης, ὅστις εἶνε φίλος καὶ *σύμμαχος* τῆς Τουρκίας. Ἐλπίζομεν ὅτι μετὰ τὴν εἰδησιν ταύτην ἡ κυβέρνησις θὰ ἔδωκε τὰς καταλλήλους διαταγὰς ὅπως ἐπιτηροῦνται δεόντως τὰ κινήματα αὐτοῦ ἐν Κερκύρῃ.

Τὸ ἀπρόσιτον τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου ἔφθασεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς ἀπίστευτον βαθμόν. Ὅχι μόνον δὲν πληρώνει ἄλλο τι, ἐκτὸς στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν πληρωμῶν, ἀλλὰ δὲν δύναται τις οὔτε νὰ εἰσέλθῃ πλέον ἐν αὐτῷ. Αἱ πύλαι αὐτοῦ εἶνε ἐρμητικῶς κεκλεισμέναι καὶ σπανιώτατα ἀνοίγονται. Ἐξωθεν δὲ σταθμεύει ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν ἐχόντων λαμβάνειν, ὁ ἐσμός τῶν ὑπαλλήλων, τῶν ἐργολάβων καὶ προμηθευτῶν τοῦ δημοσίου ὁ συρφετός, τὸ πειναλέον τῶν συνταξιούχων γένος, μάτην ἀναμένοντες.

Πληροφορούμεθα ὅτι πολλοὶ τούτων, ἀπελπισθέντες νὰ κατορθώσωσι νὰ εἰσελθῶσι δι' ἄλλου μέσου, σκοπεύουσι νὰ ποταθῶσι πρὸς τὸν κ. Λεύκοβιτς.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐτελέσθησαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν πάντων τῶν ἐνταῦθα γυμνασίων ἀσκήσεις ρίμματος. Εἰς με ὁμῶς, βαρυτόνου, ἢ περισπωμένου, δὲν λέγουσιν αἱ ἐφημερίδες.

Κόθορν